

בראשונה פרק שני יומא

כו.

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

(א) חולין ס:יז ב' (ג) זיל
ומכנין ג' חמיר לכו
(ד) לעיל סה:יז ב' כס"ח:
לוחם

תורה אור השלם

1. יורו משפטך ליעקב
והורה לישאל אשמו
ותקרה באפך וכליל על
מכתך; דברים ג' י'
2. בך י' חילו ופל יורו
תרגז מחץ מותנים קמיו
ומשגאן מן ידמו; דברים ג' יא
3. ומבני עשכר יודעי
כיצה לעתים לארע מה
יעשה שראל קדשם
מאתים וכל אחיהם על
פיהם;
- דברי הימים א' כ' ב'
4. יל גלעזל י' מנשה
אפרים מעוז ארצה
יטודה מחקק;
- תהלים ס ט
5. ברכ עם הדרת מלך
ובאסף ואם מחתת
ויון; סמ"ל י' כח

גליון הש"ס

רש"י ר"ה הא לא שכיחא
ומסתברא בל' ע"י מנחות
ג' מדריג דלג שמיא מבוחר
דלג קיל כרשיי אלג דכרי
תוספות ישנים כאן:

הנהגות הב"ח

(6) רש"י ד"ה חדשים לקטורת כך היו מברויין קול בעזרה כלומר מי שלא זכה לקטורת בו מ"ש חדשים הס"ד: (7) ד"ה בולבו מנפלא אתה. ושם מפיסוק: (8) ד"ה הוא מעל ארתך לגבי המזבח:

מוסף רש"י

דרך כבוד. שבע מקריב
הראש חופה הסדר על
מקום חתן מפני שמלוכלך
נדם (תולין 12).

תום' ישנים

[illegible]

למאי אפא. הא אף הם בכלל הנתמים בדבשנלמא הראש דרשין ליה בשמיטת חולין (דף כו.) דליטריך לפי שנאמר והפשיט ועברו אין לי בכלל עריכה אלא נתמים שהן בכלל הפשט מניין לרבות הראש שכבר הומו בשמיטה ולא היה בשעת הפשט ח"ל את הראש אלא

מכניה: דרך כבוד. לפי שנים
השמיטה מלוכלך כדס הראש:
מרתג' חדשים לקטורה. (ב) מי
שלג זה לקטורה מימיו וזגמ' מפרס
מתי שגה חדשים וכל היו מכריון קול
גמז'ר גמ' מפני ששפרס.
נפיק לא היו מניחין אותו לשנות:
רסא כסיר וכליל על מונכר. כהנא
קרא גופיה: לא **הא סכיהא**. * ומסתכרה
לפי כתי עשר אש שפחה דאס
דכי כן נגמלו הכל עשרים. דמורי.
שמורה הוראות בישראל: **אלינא**
דינולכא. להורות דת ובהלכה:
שוכה בו שחרית. אש (א) אש שוכה
בעבודה: כי **תניא** הויא **בקטרת**.
לפי שלג שנה אדס בה: **הואיל**
ומשמרות מחדשות. ומשמר שענד
שחרית אית עובד בין הערבים:
ולמאי דמלין אדפין. כיון מפייסין
בין הערבים נפיש להו פייסות:
כולהו מפרסא (א). ושם פייסין
מי זוכה לשל שחרית ומי לשל בין
הערבים: **הוא מעלה** (א) **לגבי הכוזב**.
איתו אש שוכה בו להוליכו לכבש חזור
ועמלה לאחר זמן למזבח. וכשהיו
מוליכין חזרה מניחין אותו מחזין על
כבש למטה כדי שלג יעטרך להוליכו
כל הכבש והולך ועולה בכבש וכשמגיע
למקום שהעירבים שם טועין והכי תמן
בסתכת שקלים (פ"ח מ"ח) איברי תמיד
יניחין מחזין כבש ולמטה כוזב:
לא אורר ארעא. למיתחי כמאן
דטריח ליה מילתא: לא ר"א כן יעקב
אית ליה דר' יסודר. דאמר לא היה פייס
למחמה ועותן ראבי' פייס למחמה
מחת פייס מן הכבש ולמחמה:
ללא

המעלה איברים לכבש הוא מעלה אותן למוזב כב
 "ברב עם הדרת מלך ומר סבר מקום שכינה לאו אור
 רבי אליעזר בן יעקב אית ליה דרבי יהודה ^לולא רבי
 אליעזר בן יעקב דא"כ בצרו להו פייסות ואי משמ

סתמא דחמדי אדיומא ומשני מאן תנא יומא ר"ש איש המספה היא מש
בחדמי לא היה מני למימר רבא"י הוא דפליג הכא אסתמא דחמדי
למנוח והדר קמי רבא"י אומר המעלה איברים וכו' דהא אסתמא
ואוקמה הלל כרבא"י ואש"י דליכא נמי סתמא דחמדי רבא"י דק
ד"כ ר"ש ל"הס"ס נאקשי רישא רבנן וסיפא רבא"י ומשני אין רישא
קשיא לן דלרבנן הוה י"ד עס המעלה איברים מכנס למנוח ור"ש
אפילו כרבנן ולא קא חשיב אלא ר"ה כהניס הוצינן בפנים השני אבל
הא קשיא רישא רבנן וסיפא רבא"י בדפרישית וגרסה דחמדי קרב
וימר קאמר ליה לא למדי שיהא חמדי קרב בפחות מט' אבל י' לא
שזכי להליך לכנס אבל בזיר מט' לא הוה ונחב בזיר מי' לא הוה וכו'
קא חשיב נמי כלומות מים ובזיכין וגזיין מהו אי למימר דלא קא
גמר הולכת ומזיין מי' למימר מכנס למנוח

מקום שבינה לאו אורה ארעה. אפילו ראב"ז דקסבר הכא דלאו
הפסח טעם יתיראל וקיבל הכין נותן לתבירו ותבירו לתבירו
ומפרש בגמרא טעמא חסוס כיוצ עס הדרת מלך דהסא לא ש"ך
לו אלס חסור ומקבל ומעשיס וחסור ומקבל ומעשיס שדרי ריב פסח
אורה ארעה: וא"י משבחת תנא דתני הושב כ"ו. תימא לי לימא ד
השטתא איכא ה"י פייסות ו"ל דק"ר אי משכחת תנא דתני חמש
הענינים על על גב דהפייסות לתמיד של שחר א"י חסוריו חמש

[illegible]

100

יְהוּדָה חֲבוּקָה. יש מִקְשָׁה אֲמֵלִי לֹא מִיָּמֵי מַדְכָּמִּי בְּצוּרָה
דְּכָמִי לֹא יִסּוּר שֶׁנֶּט מִיְּהוּדָה וּמִחֻקֵּק מִבֶּן רַגְלֵי
(בְּרַשִׁית מ"ט) יִזְלַל דְּהֵיֵא בְּצוּרָה הוּא דְּכָמִי אֲבָל מֵהֵלִי קִרָּא מִיָּמֵי
שֶׁכֶּן הִיָּה שְׁבִיְהוּדָה יֵשׁ מִחֻקִּים: **אֵלֶּה** בְּהֵן שׁוּבָה בּו שְׁחִירָתָא זֻבְהָ

צריך להפסיק ערבים שבציל סדורם
גזירין שאותם של נוקר היו צבאן
האוכה בתרומת הדשן ושני הכנים
והזין בהן צברב ואין לתקן דמודה
הוא דבצבילס מפסיקין לערב ולא
אחא לאשמועינן אללא דבהקן ענדוות
שיש דוגמתן צבקר לא היו מפסיקין
דאש כן כי פריך בסמוך ולמאי דס"ד
מעיקרא נפשי להו פייסות לר' יוחנן
לרש"י נמי מוקשי כיון דלמפיקין
צברב שבציל שני גזירי עזים א"כ
נפשי להו פייסות ודוחק הוא לומר
דהקן מרי מדשן מנחה הפנימי ומנחה
שהיו בפנים על תמיד השחר ולא היו
צברב הם היו חזקין בגזירין עברב
נמצא שלא היו צריכין להפסיק שבציל
הגזירין לערב כי דוחק הוא לנדות
דבר זה ומעמיטו אללא נראה לרבי
יוחנן פשוטא ליה דמאכסרא מפסיקין נמי
על שני גזירין של בין הערבים שחר
לדלותו פייס שמפסיק לתמיד השחר
מהני נמי לבין הערבים סברה הוא
פסיקו אז כמו כן לגזיר גזירין של
בין הערבים והא דלא חשיב לה
בתנאי' בפנים השני י"ל דלא חשיב
אלא י"ג הכנים הוורין זו בפנים
השני לגזיר תמיד של שחר אבל
למאי דס"ד מעיקרא דלכל עבודה
של בין הערבים חזירין ומפסיקין
ס"ד צעברב מפסיקין ולמאי מפסיקין
ס"ד שחרית כיון דלא מהני פייס
דשחרית לשל בין הערבים מדי ועוד
לשקלא דברייתא דקמרי כן מפסיקין
לן ערבים משמע שצברב מעיקרא
וא"כ נפשי להו פייסות:

והתניא בדרך שפייסין לו
שחית. פי' והלא לא
מזי לשטוי נקטות מדתמי לן לשון
זכר אלמא למדרי קאמר לזי נקטות
הוא ליה למימני לה לשון נקבה:
דתנן ראב"י אושר הפעיה
איברים כול' דמתן דרסין
משנה הוא כחמדי פ"ה [מ"ב]
(דף לז:) ולעיל פ"ק (דף טז:) דפרין

דאס זעכטן דפליג אהרן סתמא דמיר דמיר ר"ש איז העלפנע מענש
קא תני ברשא הרביעי חדשים עמי ישינא מי מעלה איברים מכבש
דיומא נמי פליג דמחמטין נמי קמי הרביעי מי מעלה איברים
י תמיד קרב בתשעה ופשי" דסתמא כרלכ"י אין נראה לפרס לא
בגן וספא רבתי" והי דמירא דרשא דקתי י"ג כהנים וזכין צו לא
תקשי רשא וספא רבתי" ותיעטא דכני דהוא רבתי" לשני דמירא
גלה איברים מכבש למזבח ההוא פייס כבש צפאי נפשיה הוא מיהו
לא הוא סתמא כרלכ"י אלא משום דבעי למירא לא פחות ולא
כל שעתא דזימנין דבעולא איברים מכבש למזבח וזה אחד מהבין
ביום אבל אין לפרס דלא קא חשיב אלא הולאת איברים לכבש דהא
לא חליל הולאת בין דא איברים בין דלחיות מים בין דזוירא אבל
הא חליל ורשון נראה יומר:

בד"ר ארעא גראף המורה הוא בנהיה דמדיד [נשחט] ודף 74. צעבר
ו'טו' וזכרן הקרוב אל המוצא וזכרן וזיקה לאם כנגד היסוד
מיימר נא אורח ארעא שפרי כשהי נומה נאצרו לא היה הולך
ליה להם אל היסד שמויקן לו לכבש וויקן לו ההוא ודאי לא
צוה מהא סניאל ליה דחזיקו ומפסין למחד של פין אהרנים עגבר
בשחתיא יי נמי י"ל או קסגר דחזיקו ומפסין לא צוה של פין
נמי להטעה של פין אהרנים ופשי לא פייסות טפי ממש:

הסיק
ד'ר' אליעזר דאמר לא היה פנים לאיברים להעלותן מן הכבש למזבח אלא אומר היה לה' לא היה לה פנים. שאם יש אחד מהן שאומר לא היה פנים למתחה לה' לאיברים, ש' שלש פיסות. ואם המצא הוא ששנה ה' פיסות ואומר היה פנים למתחה ופיס' לאיבר' ההוא חולק על ד' יתורה ועל ד' אליעזר מן עקב. שזה אומר לא היה פנים למתחה לאיברים הכבש.

(ה) למיניו בנח' ליחא

בב א מ"י פ"ו מהלכות
מעשה הקדושות
הלכה ה והלכה יא:
ל ב מ"י פ"ד מהלכות
פמדין הלכה ז:
לא ג ד שם הלכה ח:
לב ה שם הלכה ט:
לג ו שם הלכה י:

רבינו חננאל

נתן תדור שהוא החל
שעל בית השחיטה הם
לסכות בו טיפון הרס
היה בית השחיטה. והוא
דיון כבוד של מעלה.
הרשע השלישי חרשם
לקטרת. ירושלמי מעשה
באחד שיביש שור ולא
יניחם, לקיים מה שנאמר
קטורה באשן באשן וכל
המבחן בך היו חילוי
ופועל ידיו חרצה. מין
אסור יש כהנים מבחין
בכל פסח, התורה ומגיש
במחתה המקדש. תא
מעולם אש שנה חזק
הם שמוס שמערת מי
שכבר חזרם. לפיכך היו
אומרים חזרם.

[illegible][illegible]

(א) למינני בבתי' ליסא בלוי הוה בסוכה דף ט פ"ב.